

מנהטן ינואר 1980

קרוליין מורלס ישרה בפאב מרפקיה שעונים על השולחן, עיניה החומות היו צלולות ונוצצות והיא גיחכה לדבריה של סוזן, קרוליין גם היתה שיכורה.

ארבע החברות, סוזן, ג'סיקה ברנדה וקרוליין, ישבו בפאב הומה אדם. עשן אפף את המקום, המוזיקה היתה רועשת מאוד והן היו צריכות להרים את הקול כדי לשמוע אחת את השניה.

ג'סיקה עמדה להתחתן השבוע, היתה זאת מסיבת הרווקות שארגנו לה חברותיה הטובות ביותר, חברות מילדות.

סוזן היתה הנועזת מכולם, מעולם לא ראו אותה עם גבר קבוע, היא אהבה לשמור לעצמה אופציות פתוחות. היא היתה בגובה נמוך יחסית של מטר חמישים ושמונה סנטימטרים, עיניה היו כחולות ושערה שהיה חלק וקצר בגובה האוזן החליף צבעים בתדירות שאחרים החליפו גרבים. כרגע היה בצבע אדום לוהט. היא עבדה בחברת שמירה במחלקת יחסי ציבור.

ברנדה יחסית אליה היתה מאופקת יותר, אך בעצמה אהבה מערכות יחסים רבות ומורכבות. היא סיימה ללמוד משפטים ובדיוק התקבלה לחברה בה תעשה את הסטז' שלה. ברנדה היתה שאפתנית וחלמה על קריירה כעורכת דין מזהירה. קרוליין היתה בטוחה שתצליח שכן היתה מאוד אמביציוזית ובעלת ביטחון, וידעה לדבר כמו שאף אחד לא ידע.

היא היתה הגבוהה מבין כל החבורה, מטר שבעים וחמישה סנטימטרים, שערה חום אדמדם גלי ועינים כהות. היו לה את כל הנתונים אך למען האמת היא לא היתה יפה, היא היתה מרשימה.

ג'סיקה שעמדה להתחתן היתה קונדיטורית במקצועה, היא אהבה את כולם וכולם אהבו אותה והיתה מגוננת מאוד ותמיד משלימה בין החברות. היא היתה בלונדינית קטנה וקצת מלאה עם פני מלאך ועיניים ירוקות.

קרוליין היתה משהו אחר, לא רק בגלל מראה החיצוני אלא גם בגלל אופייה. היא היתה בעלת אופי חזק ובדברים מסויימים היתה עיקשת, בלתי ניתנת לאילוף. היא הגדירה זאת 'כלא שייכת לאותו הדור'. היא היתה מאופקת יותר, שמרנית, וחשבה שהמותרות המינית של חברותיה לא במקום. הן תמיד צחקו, שהיא כמו רפונזל שמחכה לאביר שיבוא להציל אותה מהמגדל הגבוה. רק שהמגדל הוא החיים, והאביר לא קיים.

"למה לבזבז את הזמן, צריך להנות, תחיי קרוליין, גברים נועדו לשרת אותנו, כולל במיטה, אני נהנית וטוב לי, סוף פסוק." זה היה אחד המשפטים הקבועים של סוזן.

"אני לא מסוגלת, לא בלי רגש." היתה עונה תמיד קרוליין את אותה התשובה.

"אז תעשי את זה עם רגש." היתה אומרת ברנדה.

"אני לא יודעת פשוט עוד לא הכרתי את הבחור ש... שממש מוצא חן בעיני." היתה מגמגמת קרוליין, "את מבינה למה אני מתכוונת."

"אלוהים אדירים," סוזן לא יכלה להתאפק ותמיד ענתה תשובה זו או אחרת, "קרוליין את בת עשרים ואחת, סיימת תואר ראשון בארכיאולוגיה ואת עדיין מחכה לגבר הנכון? בסוף תישארי בתולה זקנה."

מה היא תגיד להם, שהיא בררנית? כן, שהיא מחכה לגבר חלומותיה? היא ידעה שאולי אין כזה. מנהטן בתחילת שנות התשעים היתה תוססת, עיר ללא הפסקה, חיים שהתנהלו במירוץ. עבור קרוליין היה זה מהר מדי, לפעמים חשבה שהאנשים מפספסים משהו.

קרוליין בחורה עצמאית, בעלת חיוך חושני כובש, שיער שחור שופע ועיניים חומות בהירות וצלולות נולדה בניו יורק, והיתה קשורה למקום הרבה יותר ממה שהיתה מוכנה להודות. אך כל מי שראה אותה אמר לה שהיא נראית איטלקיה, נקודה. עצמות לחייה היו גבוהות, אפה ישר ואצילי ושפתיה לא עבות ומצויירות. חברותיה היו יפות, היא

היתה יפיפיה, פצצת מין מהלכת, אך כפי שסוזן תמיד היתה אומרת, "אלוהים נותן אגוזים למי שאין לו שיניים."

אך כיום קרוליין היתה שיכורה, סוזן הצליחה לגרום לה לשתות בפעם הראשונה בחייה. היה זה התירוץ המושלם, החתונה הראשונה של אחת מהן, הן ביחד עוד מגיל שש, וזה מאורע חשוב ובכל זאת היתה ג'סיקה החברה הכי טובה של קרוליין.

סוזן מתענגת על הרגע החליטה לנצל את המצב, הגיע הזמן לשחרר את הבחורה מהתקיעות שבה היא נמצאת, היא צריכה להכיר גברים, או לפחות אחד קודם. להנות, היא תהיה בת עשרים ואחת רק פעם בחיים. סוזן תמיד סברה שקרוליין פשוט לא מנוסה וברגע שתתנסה תשתנה. אך המציאות לא היתה כך.

"אני חושבת שהגיע הזמן להתחיל את החגיגה," אמרה סוזן, "לשמח כאן את חברתנו היקרה שעומדת להתחתן."

ג'סיקה זרחה מאושר החיוך שהיה מרוח על פניה לא ירד במשך כל הערב. סוזן הסתכלה בבנות וקרצה לברנדה. "אני מתערבת איתכן על חמישים דולר כל אחת שיש לי אומץ לקום ולרקוד שם על השולחן בלי חולצה, רק חזיה."

"לא מעניין במיוחד אמרה ברנדה, אנחנו יודעות שאת יכולה לעשות את זה."

"בנות," ביקשה ג'סיקה, "בואו לא נתחיל להשתגע, שאלפרד לא יעשה לי בעיות לצאת איתכן בעתיד."

"אם הוא רק יצייץ," אמרה סוזן ונשמעה רצינית לחלוטין, "תשלחי אותו אליו."

סוזן סימנה למלצרית והביאה עוד סיבוב של קוקטייל. כולן השיקו כוסות לחיים ושתו. ראשה של קרוליין היה כעת סחרחר מאוד.

"בסדר," המשיכה סוזן, "אם זה לא מעניין אני מתערבת שקרוליין היפיפיה החסודה שלנו כאן לא מסוגלת לקום ולנשק גבר."

"מה את בדיוק עו... " החלה לומר ג'סיקה אך ברנדה צבטה אותה
בברכה.

"נו קרוליין יפתי," אמרה סוזן, "מה את אומרת, תכבדי איזשהו בר
מזל היום?"

קרוליין היתה שיכורה, שולטת חלקית במעשיה ולקח לה כמה שניות
להבין מה סוזן רוצה ממנה. סוזן שלא ממש הבינה נכון את שתיקתה
המשיכה ללחוץ, "יש לך את האומץ או שאת לא מסוגלת?"

להפתעת כולן קרוליין חייכה חיוך רחב ומסנוור כשהיא מפילה את
כוס המרגריטה על המפה, קמה על רגליה והחלה ללכת בין
השולחנות.

"מה בדיוק את עושה?" אמרה ג'סיקה לסוזן ופקחה את עיניה
הירוקות לרווחה, "את יודעת שקרוליין לא תאהב את זה, היא שיכורה
אבל מחר..."

"עזבי אותה," אמרה סוזן, "זה יעשה לה טוב, היא תקועה בתוך
עצמה היא חייבת להשתחרר, בסוף היא עוד תודה לי."

ג'סיקה הביטה בברנדה וזו הנהנה לה. "זו רק נשיקה ג'סיקה, אנחנו
כאן, אם משהו יקרה נחזיר אותה תוך שניה."

"אני לא יודעת," אמרה ג'סיקה. "ועקבה במבטה אחר קרוליין
המתרחקת בדאגה. אך לבסוף החליטה ג'סיקה לא להתערב, איזה
נזק כבר יכולה לגרום נשיקה אחת?"

קרוליין הסתובבה בין הכיסאות, היה לה חם ופניה היו סמוקות.
ראשה היה כבד. מה היא צריכה לעשות? היא ניסתה להיזכר. הא כן,
למצוא גבר ולנשק אותו.

היא עברה בין השולחנות ובין הבר, היו שם עשרות גברים. גבר
בלונדיני עם עיניים כחולות היה מולה, הוא הסתכל בה, אך היא
המשיכה בדרכה, היא לא ממש נמשכה לבלונדינים. אחר כך היו עוד
כמה גברים שהיו סך הכל נחמדים אך היא לא מצאה בהם שום דבר
מיוחד. היא חלפה על עוד גבר עם שרירים אדירים וקעקועים על כל

זרועותיו החשפות, היו לו עגילים רבים וקרחת. כשעברה על פניו הרים את בקבוק הבירה שלו וחייך לעברה. קרוליין פנתה ממנו מבלי להסתכל בעיניו.

המבחר היה עצום, אך עדיין אפילו בתוך כל שכרותה היא לא מצאה אף לא אחד שמצא חן בעיניה.

היא המשיכה ללכת וכמעט שויתרה אך לא יכלה לחזור כך לשולחן, כעת המשקה שוב החל להשפיע והיא התנוודדה מעט ונשענה על גב כיסא שהיה לידיה.

לפתע עיניה נתקעו בעיניים אפורות וקשות, הגבר בעל שיער שחור ובוהק, ישב בדיוק מולה, מראהו היה קשוח והוא נעץ בה מבט חריף.

קרוליין קפאה.

היא עמדה והסתכלה אל תוך עיניו במבט ארוך וממושך. עיניו הזכירו לה את שמי מנהטן לפני אותן סערות גשמים שאהבה. עיניים אפורות הממ... מיוחדות.

הו, אמרה בתוך ליבה, הנה הצלחתי הוא **מתאים!** היא חייכה באווילות לא שולטת לגמרי בתגובותיה.

חיוכה היה יפה רחב ומלא והדגיש את עצמות לחייה הגבוהות. האלכוהול טשטש את מחשבתה והכביד על תנועותיה, היא ניסתה לגשת אליו וכמעט שנפלה.

הגבר שלח את זרועו הרחבה ואחז בידה, מייצב אותה שלא תיפול.

"באמת...אהם... תודה..." גמגמה וחייכה. אחר פשוט כך פתאום ללא כל התרעה התישבה קרוליין בחיקו והניחה את שפתיה על שלו. הגבר עדיין מביט אל תוך עיניה, אחז בראשה בידו והצמיד אותה אליו, פיו היה נעים, וחושני. ליבה של קרוליין דפק בפראות כשלושונה היתה בתוך פיה, לשניה נלחצה, אך האלכוהול טשטש את שיקול דעתה. היא פשוט הניחה את שתי ידיה על חזהו ונתנה לו לנשק אותה בחופשיות. לא היה זה מחזה חריג בפאב הומה אדם בניו יורק בתחילת שנות השמונים, שם מתירנות היתה מילה 'אופנתית'. לבסוף

ניתקה את פיה מפיו, המומה, אך שיכורה, מחייכת בעוד עפעפיה חצי עצומים.

ג'ייק בחן את האישה היפה ביותר שראה אי פעם, הוא היה פשוט המום מיופייה, הדרך החולמנית שבה ריחפה כעת במחשבתה עשתה שמות בגופו. תגובתו אליה היתה מיידית, עוד לפני שבכלל התיישרה, כך בחיקו. הוא סקר את פניה המהממות, עוצמתיות ועם זאת עדינות, ואת גופה החטוב.

קרוליין קמה בחדות, הוא נעמד איתה מפחד שתאבד את שיווי משקלה ותיפול זרועו השרירית אחזה במותניה. "אני... כלומר..." היא צחקה, "אני... בסדר", היא חייכה אליו שוב את אחד החיוכים הכי מסנוורים שלה והסתובבה, כששערה שחור וחלק מעוגל בקצותיו גולש ומקפץ מאחורי גבה.

קרוליין חזרה אל השולחן, היא הרגישה משוחררת הוא היה בחור חתיך, שרירי, כמו שאהבה. "נו סוזן?" אמרה כשהתיישרה "הוא לא טוב?" היא התכוונה לומר מספיק טוב אך המילים התבלבלו בראשה. קרוליין צחקה שוב, ברנדה חייכה ולגמה את מה שנשאר מהמרגריטה שלה, ג'סיקה הסתכלה בהן המומה.

"האמת", אמרה סוזן, "אני גאה בך, אני חושבת שעשית בחירה טובה."

"הייתי אומרת שאפילו יותר מטובה", אמרה ברנדה שהסתכלה לעברו. "חתיך רציני מצאת שם."

קרוליין לא הסתכלה לעבר הגבר שנישק אותה, היא רק שלחה את ידה אל בקבוק בירה שהיה מונח במרכז השולחן, אך ג'סיקה לקחה אותו ממנה.

"די, זה מספיק", אמרה ג'סיקה נחרצות, "את לא רגילה לשתות, האמת שאני לא זוכרת אותך אף פעם שיכורה, את תחלי."

"כן, זאת באמת הפעם הראשונה של קרוליין", אמרה ברנדה והסתכלה בג'סיקה חצי חיוך מרוח על פניה, "זה בשבילך ג'סיקה, לכבוד החתונה שלך."

"די מספיק", אמרה ג'סיקה, היא הסתכלה בחברותיה כמחכה לאישור ולבסוף אחזה בזרועה של קרוליין ועזרה לה לקום, "בואי נלך. אני חושבת שפשוט אקח אותה הביתה."

"הביתה...?" אמרה קרוליין שהרגישה לפתע בגל חום שוטף אותה ואת שפתיה בוערות. לפתע צחקה והסתכלה בסוזן.

"רגע אחד", אמרה סוזן, "הבחורה שלנו כאן עמדה בהתערבות, קדימה בנות זמן להוציא ארנקים."

"אני לא צל'ה כסף", מחתה קרוליין והניפה את ידה מעלה בתנועת ביטול בעוד עיניה מסתכלות בהן בצורה לא ממוקדת.

"אלו החמישים דולר שהכי אהבתי להפסיד בימי חיי." אמרה סוזן וניסתה לתחוב את הכסף לתיקה של קרוליין בעוד ג'סיקה מסיטה את ידה. סוזן ויתרה וקמה לרקוד, אחריה קמה ברנדה.

ג'סיקה גילגלה את עיניה מעלה, היא הסתכלה בחברתה בדאגה, "מה נכנס בך, למען השם, רק שלא תיפלי לי עד האוטו," היא אחזה בזרועה של קרוליין ודחקה בה קדימה אל עבר היציאה.

הגבר ישב נינוח כוס ויסקי בידו, עיניו האפורות סקרו במבט חד את הבחורה היפיפיה שאך נישק עוזבת את הפאב בלווית חברתה.